

Hồi 10

Thần Bí Lão Âu

Đêm càng lạnh, nước cũng càng lạnh.

Sở Lưu Hương quỳ xuống đất, ngâm đầu trong dòng nước lạnh.

Chàng muốn làm cho mình thanh tỉnh, chàng thật sự cần phải thanh tỉnh.

Nước róc rách qua mặt chàng, quần quện đầu tóc chàng, chàng đột nhiên nhớ tới một câu nói của Hồ Thiết Hoa.

"Rượu tốt hơn nước duy nhất ở một chỗ, rượu vĩnh viễn không thể làm cho người quá thanh tỉnh".

Lời nói của Hồ Thiết Hoa có vẻ xa vời, xem chừng rất không thông, lại xem chừng rất có đạo lý.

Kỳ quái là đầu chàng vào lúc này nghĩ đến không phải là cô gái vừa chết, cũng không phải là Trương Khiết Khiết, mà là Hồ Thiết Hoa.

Bởi vì trước mặt chỉ còn có Hồ Thiết Hoa chàng mới có thể đem tất cả thống khổ nói ra hết.

Bởi vì thống khổ của chàng chỉ có Hồ Thiết Hoa mới có thể liệu giải.

Bởi vì Hồ Thiết Hoa là bằng hữu của chàng.

"Ta sao lại không đi tìm hấn ?"

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, bỗng phát hiện trăng trong nước đã biến mất.

Dòng nước vẫn trong vắt, không biết từ hồi nào đã bốc lên một màn khói bạc mê nhân.

Nước lưu động, khói cũng lưu động.

Chàng chợt phát hiện trong dòng nước mờ khói lưu động đó, không biết từ hồi nào đã xuất hiện một bóng người đen sì.

Người đó chừng như xuất hiện đồng thời với màn khói sương thần bí đó.

Sở Lưu Hương định quay đầu, ai biết ngay lúc đó, đằng sau lưng chàng đã vọng lên thanh âm một người.

Thanh âm già cõi, khàn khàn, trầm trầm, gần như mang theo một lực lượng ma quái, gần từng tiếng:

- Đừng quay đầu lại, nếu không vĩnh viễn đừng mong tìm được nàng ta.

Câu nói đó thật sự còn mạnh bạo hơn bất kỳ thứ ma chú nào trên thế gian.

Lúc Sở Lưu Hương muốn quay đầu, không ai có thể làm cho chàng không quay đầu, nhưng hiện tại tất cả các lực lượng trên thế gian lại tuyệt đối vô phương làm cho chàng quay đầu.

Bóng đen trong nước phẳng phát đã rõ ràng hơn, xem ra phẳng phát là một lão ầu đầu tóc bạc trắng, trong tay còn chống một cây gậy rất cao.

Sở Lưu Hương nhin không được phải hỏi:

- Bà biết người ta muốn tìm là ai ?

Hắc y lão ầu đáp:

- Người người vốn đã vĩnh viễn vô phương tìm được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà ... bà là ai ?

Hắc y lão ầu đáp:

- Ta là người duy nhất có thể giúp người tìm ra nàng ta.

Một tia hy vọng bùng cháy trong lòng chàng:

- Bà biết nàng ở đâu ?

Hắc y lão ầu đáp:

- Chỉ có ta biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà có thể nói cho ta biết không ?

Hắc y lão ầu đáp:

- Không thể, ta chỉ có thể giúp người tìm, nhưng đó cũng không phải là chuyện dễ.

Sở Lưu Hương nắm chặt song quyền, tựa hồ tiếng nói không còn phát ra nổi.

Hắc y lão ầu hỏi:

- Người không sợ lao sức ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sợ.

Hắc y lão ầu hỏi:

- Người không sợ chết ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có khi sợ ...

Hắc y lão ầu hỏi:

- Nhưng vì để tìm người, cả chết người cũng không sợ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu bồng thở dài một tiếng:

- Ta quả nhiên không nhìn lầm người, người đích xác là người đáng để ta giúp đỡ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bà ...

Hắc y lão ẩu lại ngắt lời chàng:

- Ta hỏi người như vậy, chỉ vì ta muốn người hiểu rõ, chỉ có người không sợ lao khổ, cả chết cũng không sợ, mới có thể tìm được nàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta ... ta đã hiểu rõ.

Hắc y lão ẩu phảng phất chậm chậm gật đầu, qua một hồi rất lâu, mới từ từ nói:

- Trên thế gian này có một gia đình rất thần bí, có người nói bọn họ từ thiên nhai đến, lại có người nói bọn họ từ góc biển đến, có người nói bọn họ là tuyết nguyên băng thủy tích tụ thành, lại có người nói bọn họ là phi điểu tuyết tích ở hoang mạc, kỳ thực ...

Thanh âm bà ta nói càng nhỏ:

- Kỳ thực trên thế gian căn bản không có ai biết bọn họ từ đâu đến.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà nói là gia đình họ Ma ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Có người nói bọn họ họ Ma, có người nói bọn họ không phải họ Ma, kỳ thực ...

Sở Lưu Hương xen lời:

- Kỳ thực trên thế gian căn bản không có ai biết họ thật của bọn họ là gì.

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không sai.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bọn họ và Trương Khiết Khiết có quan hệ gì ?

Hắc y lão ẩu không hồi đáp, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói:

- Người đã biết về gia đình đó, tưởng tất cũng biết bọn họ trú ẩn ở đâu ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu:

- Tương truyền bọn họ ở trong một sơn động trên ngọn núi cao, nhưng lại chưa từng

có ai gặp qua bọn họ, cũng không có ai dám đi tìm.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Có người đã đi tìm, nhưng lại không có ai quay về.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại bà muốn tìm bọn họ ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người không muốn ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ cần có thể tìm được nàng, nơi nào ta cũng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Nếu như đi mà không thể quay về, người cũng không hối hận ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đến lúc đó hối hận có lợi ích gì ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ta hỏi tịnh không phải là có lợi ích hay không, chỉ hỏi người có hối hận không ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tuyệt không hối hận.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Đã không hối hận, sao lại phải thở dài ?

Sở Lưu Hương nói không được. Chàng đương nhiên không thể nói cho bà ta biết, chàng thở dài chỉ bởi vì chàng có cảm giác câu hỏi của bà ta quá dư thừa, có những câu hỏi căn bản nhất phải hỏi lại, bà ta lại khơi khơi phải hỏi, hơn nữa hỏi một lần còn chưa thấy đủ, còn muốn hỏi nữa.

Vốn chàng không thể xác định bóng người trong nước có phải thật sự là rất già không, hiện tại lại đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Rắc rối nhất trong nhân loại, nhất định là nữ nhân, khó chịu nhất trong nữ nhân, nhất định là lão thái bà, đạo lý đó cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Vô luận bà ta là dạng người gì, vô luận thân phận của bà ta có cao tới đâu, vô luận bà ta thần bí, đáng sợ tới cỡ nào, lão thái bà vẫn là lão thái bà.

Sự bất hạnh lớn nhất của nam nhân, có lẽ là mình biết đã đến lúc vội vã gấp rút muốn chết, lại khơi khơi đụng phải lão thái bà, khơi khơi còn vô phúc bị hỏi những câu quái đản, lại khơi khơi không hồi đáp không được.

Vào lúc đó, mình trừ việc thở dài ra, còn có thể nói gì khác ?

Hắc y lão ấu lần này không ngờ không cưỡng bách chàng hồi đáp.

Chính bà ta xem chừng cũng thở dài nhẹ, từ từ thốt:

- Hiện tại có lẽ người có cảm giác ta hỏi quá nhiều, nhưng sau này người mới hiểu rõ ta hỏi những câu đó tịnh không phải là dư thừa đâu.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắng nghe.

Hắc y lão ấu lại nói:

- Ta hỏi người câu cuối cùng, nếu như người đã biết lần đi này vĩnh viễn không trở về được, người có còn muốn đi không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đi.

Hắc y lão ấu thốt:

- Được, vậy người đi đi, đi tìm đám người họ Ma đó.

Sở Lưu Hương nhịn không được:

- Người ta muốn tìm tịnh không phải là bọn họ, ta muốn tìm Trương Khiết Khiết.

Hắc y lão ấu thốt:

- Ta biết rõ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng cho đến bây giờ, bà còn chưa nói cho ta biết Trương Khiết Khiết và bọn họ có quan hệ gì ?

Hắc y lão ấu đáp:

- Ta không nói.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà cũng không nói cho ta biết nàng ở đâu ?

Hắc y lão ấu đáp:

- Ta cũng không nói.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Thật ra bà muốn nói cho ta biết cái gì ?

Bóng người của Hắc y lão ấu lay động trong nước, từ từ thốt:

- Ta cái gì khác cũng không nói cho người biết, chỉ bất quá muốn người đi đến chỗ bọn họ, tìm đến thánh đàn của bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thánh đàn ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thánh đàn ở trong sơn động mà người biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chỗ đó ra sao ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không ai biết, trừ bọn họ ra, chưa từng có ai đi qua.

Thanh âm của bà ta càng phiêu diêu, càng xa xăm, từ từ nói tiếp:

- Bọn họ phụng thờ một tôn giáo rất thần bí, Thần của bọn họ ở thánh đàn của bọn họ, đó không những là thánh địa của bọn họ, cũng là cấm địa của bọn họ, tuyệt không để người ngoài bước vào một bước.

Sở Lưu Hương nói:

- Nhưng hiện tại bà lại muốn ta đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Người không thể không đi, bởi vì chỉ có Thần của bọn họ mới có thể nói cho người biết tin tức về Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Thần ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người không tin Thần của bọn họ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nguyện ý tin tưởng, nhưng ta chỉ bất quá là người phàm, Thần làm sao có thể nói chuyện với người phàm như ta ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì Thần của bọn họ khác với thần của người khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Khác chỗ nào ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thần của bọn họ không phải là một bức tượng, cũng không phải là tiên, Thần của bọn họ là Thần sống, người không những có thể nhìn thấy hình dáng của Thần, cũng có thể nghe giọng nói của Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Làm sao có thể tìm được Thần ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Đó còn tùy vào người, coi người có thể tìm đến thánh đàn của bọn họ không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Làm sao mới có thể tìm ra thánh đàn của bọn họ ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Dùng tài nghệ của người, dùng dũng khí của người, nhưng quan trọng nhất, nhất thiết phải có quyết tâm không lùi bước, phải chuẩn bị từ bỏ tất cả những gì thuộc về hồng trần quá khứ trước đây của người, sau đó ...

Thanh âm của bà ta lạnh lùng đến mức thấm sâu vào ruột gan, làm cho huyết dịch người ta đều ngưng kết.

Sở Lưu Hương nghiêng răng:

- Sau đó thì sao ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Sau đó người phải không quản gì tới hậu quả, không quản bất cứ thủ đoạn nào ...

Thanh âm của bà ta đột nhiên lại nóng như lò lửa trong địa ngục, nói tiếp:

- Người phải dùng mọi thủ đoạn, vô luận là thủ đoạn ti tiện bỉ ổi đến cỡ nào, chỉ cần người có thể tìm đến thánh đàn của bọn họ, gặp được Thần của bọn họ, bọn họ tuyệt không thể thương hại đến người nữa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ...

Hắc y lão ẩu ngắt lời chàng:

- Nhưng còn có một chuyện, người phải ghi nhớ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bất kể người dùng kế mưu gì lừa gạt bọn họ, dùng binh khí gì để đánh gục bọn họ, thậm chí dùng ám khí hay mê dược cũng đều không quan hệ, nhưng lại ngàn vạn lần không thể làm bất cứ người nào trong bọn họ đổ máu.

Bà ta gằn từng tiếng, nói tiếp:

- Chỉ cần người nhuộm một giọt máu của bọn họ, tất nhất định hối hận cả đời ...
Hiện tại người đã biết tất cả, không đi cũng nhất định hối hận cả đời.

Gió tịnh không quá lạnh, nước cũng tịnh không quá lạnh.

Nhưng Sở Lưu Hương lại nhịn không được, lạnh đến nổi rùng mình.

Chàng rất ít khi sợ hãi, nhưng trong giọng nói của hắc y lão ấu, lại phảng phất mang theo một thứ ma lực thần bí, phảng phất chỉ cần một câu phù chú của bà ta đã có thể cải biến mệnh vận cả đời chàng.

Mệnh vận cuộc đời này của Sở Lưu Hương, có phải do giờ phút này mà đã cải biến ?

Chàng không biết.

Bởi vì không biết, cho nên mới sợ hãi.

Lời nói của hắc y lão ấu đó thật ra là thật hay giả ? Chàng cũng không biết.

Nhưng chàng lại không thể không tin, cũng không dám không tin.

Trí tuệ và ý chí của chàng phảng phất đã bị một lực lượng thần bí khống chế, lực lượng không phải là của người, cũng không phải là của Thần.

Là một thứ ma lực yêu dị quỷ bí.

o0o

- Đó không phải là ma lực.

Hồ Thiết Hoa ngồi đường đường chính chính, nhìn Sở Lưu Hương đang ngồi đối diện, ánh mắt hoàn toàn không có chút say sưa rượu chè.

Hắn đã rất lâu chưa từng tỉnh táo như vậy.

Mình nếu có hảo bằng hữu lặn lội hai ngày đi tìm mình, mặt mày lại ngập tràn biểu tình mệt mỏi mà mình chưa từng thấy qua, mình cho dù là tử quỷ siêu cấp, cũng tận lực kiếm cách bảo trì sự bình tĩnh của mình.

Ánh mắt Hồ Thiết Hoa không những thanh tỉnh, hơn nữa còn rất kiên định, nhìn Sở Lưu Hương nói từng tiếng:

- Đó tuyệt không phải là ma lực gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không phải ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì trên trời dưới đất tuyệt không có bất cứ yêu ma quỷ quái nào có thể làm khó được người.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người biến thành hồ đồ mê muội, ngoan ngoãn vâng lời, chỉ bất quá vì một chuyện.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Tên khờ người đã thật sự yêu ả tiểu yêu tinh đó rồi.

Sở Lưu Hương cúi đầu.

Chàng đích xác rất mệt mỏi, hai ngày nay, chàng cơ hồ chưa chợp mắt --- vô luận là ai muốn tìm Hồ Thiết Hoa tuyệt không phải là chuyện dễ.

Chàng cũng không có cách phản bác lời nói của Hồ Thiết Hoa. Trên thế gian có lực lượng ma quái nào có thể đáng sợ hơn lực lượng của ái tình được ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Chưa từng có ai đến thánh đàn, nói chuyện với Thần ... Người thật sự tin những lời quỷ thoại đó ?

Sở Lưu Hương nắm chặt song thủ:

- Đó tuyệt không phải là quỷ thoại.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng hỏi:

- Lão thái bà đó không phải là quỷ sống ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không phải.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người làm sao biết bà ta là người hay là quỷ ? Người căn bản không thật sự nhìn thấy bà ta.

Sở Lưu Hương đích xác không.

Chàng nhìn thấy chỉ bất quá là cái bóng của bà ta trong nước ... khói nước mù mịt.

Bóng người trong nước giống như quỷ hồn trong gió, cũng không biết một trận cuồng phong từ đâu vụt thổi tới lồng lộng, đùa loạn mặt nước. Đợi đến lúc mặt nước yên bằng trở lại, cả người lẫn bóng đã biến mất trong đêm tối.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lão yêu tinh đó đã đến như vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lễ nào người từ đầu tới cuối đều không quay đầu nhìn một cái ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Lúc đầu, người không dám quay đầu là vì người sợ bà ta không chịu nói ra tin tức về Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nhưng đợi đến khi bà ta nói ra rồi, người sao lại không quay đầu nhìn bà ta ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta ... ta cũng không biết vì sao.

Đợi đến lúc chàng quay đầu lại nhìn, đằng sau đã không còn ai.

Lúc bóng người trong nước biến mất, hắc y lão ẩu đó biến mất, cũng không biết biến mất trong nước, hay là biến mất trong gió.

Cũng không biết bà ta là người, hay chỉ là một con quỷ trong nước ?

Nếu không phải là người, sao lại có bóng ?

Hồ Thiết Hoa tròn mắt nhìn Sở Lưu Hương, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi:

- Người lần này có điểm biến đổi !

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Không chỉ có một chút biến đổi, mà là biến đổi rất lợi hại, trước đây người cho dù có đánh chết ta, ta cũng không tin người lại biến thành như vậy.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Bộ dạng hiện tại thì sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bộ dạng cúi đầu chán nản bơ phờ, không còn sinh khí.

Hắn chột đập bàn:

- Lão thái bà đó có lẽ tịnh không phải là lão yêu quái, nhưng Trương Khiết Khiết lại không biết có phải là tiểu yêu bà không.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng không phải ...

Hồ Thiết Hoa la lớn:

- Ắ không phải là ai ? Nếu không phải tại ắ, người làm sao lại biến thành bộ dạng như vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng ... người cũng không thể trách nàng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Không trách ắ thì trách ai ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Thật ra nàng sống chết ra sao, cho đến bây giờ cũng không ai biết, người làm sao trách nàng được ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cho nên người còn muốn kiếm ắ ?

Sở Lưu Hương không nói gì, ý tứ không nói thông thường là thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vì sao phải tìm ắ ? Người thật sự muốn bỏ tất cả, hy sinh tất cả ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta ...

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người thật sự có thể bỏ chiếc thuyền của người ? Còn rượu bồ đào Ba Tư lâu năm ? Còn có một chút thanh danh bao nhiêu năm nay bán mạng đổi lấy ? ...

Hắn càng nói, giọng càng lớn, đột nhiên đứng dậy hét lớn:

- Cho dù những thứ đó người có thể không cần, có lẽ nào cả bằng hữu cũng không cần ?

Sở Lưu Hương không nói.

Ý tứ không nói, cũng tịnh không nhất định là thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt nhìn chàng rất lâu, cả người lại ngồi ịch xuống, thở dài:

- Kỳ thực ta đương nhiên biết người vẫn cần bằng hữu, nếu không người làm sao lại cực khổ lặn lội đi tìm ta ?

Sở Lưu Hương vẫn không nói gì, bởi vì chàng đã không cần phải nói nữa.

Chỉ cần mình thật sự biết rõ hữu tình vẫn tồn tại, bất tất phải nói gì nữa.

Qua một hồi rất lâu, Hồ Thiết Hoa mới từ từ nói tiếp:

- Nhưng người tốt hơn hết là đừng quên, ngoại trừ ta ra, người còn có rất nhiều bằng hữu.

Sở Lưu Hương đương nhiên không quên.

Ai có thể quên Tô Dung Dung ? Tống Điềm Nhi ? Lý Hồng Tụ ?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Bọn họ ngày ngày đợi người, thậm chí còn quan tâm người hơn cả ta, người không hiểu sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta hiểu rõ.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta cũng biết người tuyệt không thể không cần những bằng hữu đó, nhưng lần đi này của người, lại thật sự có thể vĩnh viễn không trở về.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta ... ta có thể trở về ...

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người không cần phải lừa gạt ta, truyền thuyết đó ta cũng từng nghe qua, cứ như ta biết, người trên thế gian đáng sợ hơn bọn họ, chỉ sợ cả một người cũng không có.

Sở Lưu Hương cúi đầu.

Hồ Thiết Hoa lại nói tiếp:

- Bởi vì Thạch Quan Âm, Thủy Mẫu Âm Cơ, Huyết Y Nhân, bọn chúng vô luận lợi hại cỡ nào, cũng chỉ bất quá là một người, bọn họ lại là một gia đình, nghe nói mỗi người võ công đều xuất thần nhập hóa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Truyền thuyết là truyền thuyết, kỳ thực ... tịnh chưa có ai thật sự thấy qua.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Bởi vì không có người thấy qua, cho nên mới càng đáng sợ.

Hắn không để Sở Lưu Hương nói gì, lại nói tiếp:

- Nhưng đáng sợ nhất, vẫn không phải là bọn họ, mà là sơn động bọn họ trú ẩn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì ai cũng không biết trong sơn động thật ra có cơ quan gì, có mai phục gì.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng cười cười:

- Cả sơn động như Biên Bức đảo, ta cũng từng đi qua, còn có chỗ nào không thể đi chứ ?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Đừng quên lần đó có bao nhiêu người đi với người. Nếu không có Hoa Chân Chân, lần đó người đừng mong có thể trở về.

Hắn lại nói lớn:

- Lần này người còn có thể tìm người như Hoa Chân Chân phụ giúp người sao ?

Sở Lưu Hương ngắt lời hắn:

- Cho dù có thể kiếm được nàng, ta cũng không thể để nàng theo phụ ta.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì chuyện này chỉ có thể do một mình ta đi làm, nếu không ...

Hồ Thiết Hoa xen lời:

- Nếu không người vĩnh viễn đừng mong gặp lại được Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương thở dài, gật gật đầu.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lời đó là lão thái bà nói ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cho nên người chuẩn bị một mình đi đối phó đám người đó, cả ta cũng không thể phụ giúp người ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Người nghĩ người là người nào ? Thần thánh ba đầu sáu tay ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không phải.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ấ thật sự đáng để người làm như vậy ?

Trên mặt Sở Lưu Hương lộ xuất vẻ thống khổ:

- Không cần biết nàng có đáng hay không, ta đều nhất định phải làm như vậy.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Bởi vì ta nhất định phải tìm ra chân tướng chuyện này, nhất định phải điều tra ra người đó thật ra là ai, người nếu là ta, ta tin rằng người cũng nhất định làm như vậy.

Hồ Thiết Hoa bỗng không nói gì được nữa.

Sở Lưu Hương cũng không nói gì nữa, trầm mặc cả nửa canh giờ, từ từ đứng lên, bước qua, dụng lực bóp chặt tay hấn, sau đó xoay người bước dài đi ra.

Bước chân của chàng rất vững chãi, nhưng lại đã rất nặng nề.

Hồ Thiết Hoa tịnh không đứng dậy tiễn chàng, thậm chí cả nhìn cũng không nhìn chàng.

Ngoài cửa một màn hắc ám.

Không trăng không sao, người chàng đã tan biến trong bóng tối.

Sau đó Hồ Thiết Hoa mới quay đầu, ngưng thị nhìn một màn hắc ám, tai hấn phảng phất còn nghe lời ma chú của lão ấu.

"Nếu muốn đi, phải chuẩn bị từ bỏ tất cả những gì thuộc về hồng trần quá khứ trước đây của người".

"Nếu không đi, cũng nhất định cực kỳ thống khổ cả đời".

"Lần này nếu có đi mà không có về, người cũng không thể hối hận ..."

Hiện tại Sở Lưu Hương chung quy đã đi.

Chàng thật ra đi trên con đường nào ?

Có phải là con đường có đi mà không có về ?

Hồ Thiết Hoa không biết ... không có ai biết.

Hấn chỉ có cảm giác mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán hấn, từ từ rỉ rả xuống mũi hấn.

Hấn chỉ biết lần đi này, vô luận có thể trở về hay không, đều nhất định phải chịu đựng rất nhiều phiền não, rất nhiều thống khổ.

Nguy hiểm đối với bọn họ mà nói, tịnh không lo sợ gì, nhưng có những phiền não và thống khổ lại không thể chịu đựng được.

Hồ Thiết Hoa đột nhiên nhảy dựng, hét lớn:

- Nếu người là Hồ Thiết Hoa, người làm sao có thể ngồi nhìn Sở Lưu Hương một mình đi vào tuyệt lộ ?

- o O o -